

(FAKE) COUPLE

รับบทคุณพ่อ

บทออกอู่
บทออกอู่
บทออกอู่

(Fake) Couple
รับทศคุณופן

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วัยได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

นักอ่านหลายๆ ท่านน่าจะเคยประสบกับเหตุการณ์ที่เรารู้สึกไม่ถูกชะตา กับใครบางคนขึ้นมา แม้ว่าอาจจะเพิ่งเคยพบกันเป็นครั้งแรก หรือมีเหตุผลอะไรบางอย่างที่ทำให้รู้สึกแบบนี้ ใช่มั้ยล่ะคะ

เป็นเช่นเดียวกันกับนายเอกของเราอย่าง 'ออส' เด็กหนุ่มหน้าหล่อผู้เกลียดการพ่ายแพ้ ที่สุดแสนจะไม่ชอบไม่ชอบพระเอกสุดฮอต โพรไฟล์ดีอย่าง 'แอร์' ทายาทธุรกิจโรงแรมชื่อดัง เพราะหนุ่มหล่อคนนี้ได้เดินมาหักอกพี่ชายสุดที่รักของตัวเอง ด้วยความไม่ชอบชู้หน้าแอร์ของออสที่แสดงออกอย่างชัดเจนในสนามฟุตบอลที่ทั้งคู่เจอกันบ่อยๆ นี้เอง จึงทำให้คนในสนามคิดว่าจะต้องจัดการกับความไม่สงบ โดยให้ทั้งสองคนทำควอลเตสลูกโทษฟุตบอล ผลกลายเป็นแอร์เอาชนะคนชอบทำหน้าบึ้งต่อหน้าคนมากมายในสนาม

ทว่าของรางวัลผู้ชนะกลับเป็นสิ่งที่ทุกคนคาดไม่ถึง นั่นคือการที่ออสต้องเป็นคนรักของแอร์หนึ่งอาทิตย์! คราวนี้เรื่องราวยิ่งปั่นป่วนกันไปอีกยกใหญ่ ความสัมพันธ์ก็ยิ่งยุ่งเหยิงกันไปอีกมาก นักอ่านทุกท่านมาร่วมเอาใจช่วยความรักครั้งนี้ของทั้งสองคนไปด้วยกันนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้อื่น
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทนำ

[ออกซ]

ผมกำลังทำหน้าที่บั้งตึงอยู่ในสนามบิน ทั้งๆ ที่กำลังจะไปออกทริปกับ
หนุ่มหล่อที่ใครๆ ต่างก็พากันเหลียวหลังหันมามอง แต่ขอบอกไว้ ณ ตรงนี้เลย
ว่าผมไม่ได้รู้สึกยินดีที่จะไปกับคนคนนี้เลยแม้แต่นิดเดียว

เพราะนี่มันบ้า บ้าสุดๆ ไปเลย

แต่จะให้หันหลังกลับไปก็คงไม่ทันแล้วละ

"มาด้วยเหวอ" หนุ่มหล่อเจ้าของความสูงหนึ่งร้อยแปดสิบกกลางๆ เดิน
มาหาผมด้วยท่วงท่าที่โคตรเท่ แม้ว่าผมจะไม่อยากยอมรับเท่าไหร่นัก แต่นั่น
มันคือเรื่องจริงแท้แน่นอนที่สุด "นี่กว่าจะป๊อดจนคิดจะบินหนีไปประเทศอื่น
แล้วซะอีก"

ผมแผลอกัดริมฝีปากตัวเองเล็กน้อย "แพ้กี้ก็ต้องยอมรับว่าตัวเองแพ้ กูมี
น้ำใจนักกีฬาอยู่แล้ว"

อีกฝ่ายชักสีหน้าทันควันอย่างกับเด็กเอาแต่ใจ "ไม่เอาแบบนี้"

"ไม่เอาแบบนี้เหี้ยอะไร" ผมไม่ลังเลที่จะโวยวายเสียงดังใส่มัน

แอร์เล็คคิวสูงราวกับทำทนายผม ซึ่งผมตอบกลับกริยานั้นของมันด้วยการ
จ้องมันเขม็ง จนมันคงคิดว่าผมคงจ้องมองมันแบบนี้ไม่เปลี่ยนมั้ง มันถึงได้ขยับ
ใบหน้าเข้ามากระซิบบทที่ข้างหูผมอย่างแกล้งๆ

"เป็นเมียที่ต้องพูดเพราะ ๆ ดี"

ผมพิวส์ขาดแทบจะในทันที แต่ด้วยความที่ผมมีคำว่า 'LOSER' แปะอยู่
กลางหน้าผากอย่างบ่งบอกสถานะ ผมก็เลยเถียงอะไรแหม่งไม่ได้

นี่คือสิ่งที่ผมต้องอดทนเจอตลอดหนึ่งสัปดาห์นับจากนี้ และนี่ก็เป็น
เพียงแค่น้ำจิ้มเท่านั้น

ไม่ผิดเลยที่ไอ้แอร์มันคิดจะแกล้งกัน

ก็ผมกับมันน่าจะเกลียดชังหน้ากันจะตาย

"ก็แค่อาทิตย์เดียวเท่านั้นแหละวะ" สุดท้ายผมก็ยกมูมปากขึ้นอย่าง
เยาะหยัน

"หึ" แอร์ก็ยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ "อาทิตย์เดียวแล้วไง ยังไงพี่ก็จะใช้คำว่า
'เมีย' ของน้องออซให้คุ้มเลย"

สาบานได้ว่าผมชนลูกชู้ แม้ใบหน้าในตอนนี้จะแสดงออกไปว่าผม
ไม่เกรงกลัว แต่การที่มันพูดแบบนี้ทำให้ผมนึกถึงเรื่องสิบแปดขวกอย่างไม่มี
เงื่อนไข

ไม่เอาไว้ยยย ยังไงก็ไม่เอา ไม่มีทาง จะให้ไปมีเรื่องอะไรแบบนี้
กับคนที่ผมเกลียดชังหน้าได้ยังไง

รอให้สวรค์กับนรกพลิกกลับด้านกันก่อนเหอะ!

"อย่าแม้แต่จะคิด" ผมโวยวายเสียงดังอีกครั้งนึง

"อะไรกัน คนแพ้ไม่มีสิทธิ์ต่อรอง"

นี่มันคิดจะทำจริงหรอเนี่ย เฮ้ย แหม่งหน้าด้านเกินไปแล้ว "ยังไงก็ไม่ได้
มึงบ้าหรือเปล่า"

"เฮ้ย พูดเพราะๆ หน่อย"

"กูไม่พูดฟังพูดเพราะอะไรทั้งนั้นกับมึง มึงห้ามทำเรื่องแบบนี้กับกู
เด็ดขาด"

แทนที่อีกฝ่ายมันจะสะเทือนกับคำขู่ของผม มันกลับลอยหน้าลอยตา
เหมือนสิ่งที่ผมพูดเป็นเพียงลมที่ถูพัดออกมาจากปากเฉยๆ

เกลียดแหม่งจิงเลยไว้ยยย

"ออสจะกลัวอะไรวะ ถ้าเรื่องมันเกิดขึ้นจริงๆ แล้วออสไม่ยอม ออสมีมือ มีตีนอยู่แล้ว ออสก็เตะก็ต่อยพีดี" แอร์ส่ายหน้าใส่ผมเบาๆ "ไวยวายอย่างกับ ที่มีแรงจะกดเราง่ายๆ คิดว่าตัวเองตัวเล็กตัวน้อยมากเลยงั้นสิ"

เซี่ย แต่ก็...เออวะ

ที่มันพูดก็มีส่วนถูก เรื่องแบบนั้นมันจะไม่เกิดขึ้นถ้าผมไม่ยอมมันง่ายๆ อย่างน้อยๆ ผมก็รู้ว่าควรจะต้องมีสติสัมปชัญญะครบถ้วนตลอดเวลา ที่อยู่กับมัน

"พร้อมยัง" แอร์ถามผม

"ไม่พร้อมได้ด้วยเหรอ" ผมตอบส่งๆ อยากรให้ช่วงเวลานี้มันผ่านไปเร็วๆ เหลือเกิน

"พร้อมหรือไม่พร้อมก็ต้องไปกันแล้วละ" อีกฝ่ายเอื้อมมือมาลาก กระเป๋าเดินทางของผมให้

"เดี่ยวคุณเอง" แน่نونว่าแอร์ทำเป็นไม่ได้ยิน "ไอแอร์ เอากระเป๋าคุณนี่!" รู้ว่ามันกวนตีน แต่ไม่คิดว่ามันจะกวนตีนสุดกู่แบบนี้ นอกจากมันจะไม่ใส่ใจสายตาประชาชนชาวไทยและชาวต่างชาติที่กำลังมองมา มันยังเอาแต่ ลอยหน้าลอยตาเดินเซิดไปข้างหน้า ปล่อยให้ผมต้องมาตกอยู่ในสถานะเหมือน กำลังเดินตามจ้อผัวไม่มีผิด ซึ่งผมยอมไม่ได้

"ไว้ย พีดี ออสขอลากกระเป๋าเอง!"

คำพูดของผมทำให้แอร์มันยิ้มกริม มันดูพอกพอใจที่ก่ลั่นแกล้งผมได้ สำเร็จ ระหว่างที่มันปล่อยให้ผมลากกระเป๋าเดินทางเอง มันก็เดินนำผมไปยัง เคาน์เตอร์เช็คอิน

ในช่วงเวลานี้ผมจะเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้นี้ให้ทุกท่านฟังว่า ที่ผ่านมามันเกิดอะไรขึ้น ผมไปทำอะไรไหน ทำไมถึงได้มาลงเอยกับการไปทริป หนึ่งอาทิตย์กับคนที่ผมเหม็นชี่หน้าในสถานะ 'ภรรยา' แบบนี้

มันดูเป็นไปไม่ได้เลยใช่ไหมครับ

แต่มันเป็นไปแล้วจริงๆ

เรื่องที่เกิดขึ้นคือผมกับแอร์รู้จักกันที่สนามฟุตบอลหญ้าเทียมที่ชื่อว่า

สนามบอลป่าฝ้าย ซึ่งในช่วงแรกๆ ผมก็ยังรู้สึกเฉยๆ กับมันอยู่ คิดแค่ว่าพี่คนนี้นี่มันทั้งหล่อทั้งสูง คงมีสาวๆ หนุมๆ ตามติดมันกันเป็นว่าเล่นแหละ

ผมคิดกับมันแค่นั้นเลยครับ

แต่แล้วก็กลายเป็นว่าหนึ่งในบรรดาคนที่ตามติดมันคือพี่โซ่ พี่ชายบังเกิดเกล้าของผมเอง หลังจากที่พี่โซ่คุยกับแอร์ไปได้สองเดือน จู่ๆ พี่ผมก็ออกหักดังเป๊าะไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นระหว่างสองคนนี่เหมือนกัน แต่ที่แน่ๆ มันทำพี่ชายผมร้องไห้ไปสองอาทิตย์เต็มๆ ซึ่งเป็นสองอาทิตย์ที่ผมเจ็บปวดหัวใจมาก ตอนที่พี่โซ่ร้องไห้ไปนานจะขาดใจนั้นก็เหมือนทำร้ายน้องชายแท้ๆ อย่างผมทางอ้อม

ตั้งแต่วันนั้นผมจึงเกลียดขึ้นหน้าไอ้แอร์ไปโดยปริยาย ไม่ถือว่ามันเป็นพี่ในสนามบอลไม่พอ ผมยังนับว่ามันเป็นแมลงสาบที่วิ่งผ่านเข้ามาในสนามอีกด้วย แม้ผมเองจะไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นระหว่างแอร์กับพี่โซ่บ้าง แต่ผมทรมานพี่ชายของผมแน่นอนร้อยเปอร์เซ็นต์ (สำหรับผมครอบครัวต้องมาก่อนทุกสิ่งทุกอย่างอยู่แล้ว) ฉะนั้นผมจึงไม่ชอบไอ้แอร์หนักมาก เรียกได้ว่าถ้าไม่มีมันเตะในสนามและทีมผมซึ่งมีเพื่อนๆ ไปขอเตะต่อ ผมก็จะไม่ยอมเข้าไปเตะในวันนั้นเลย ทั้งๆ ที่ทีมเพื่อนๆ ของผมคนขาด ด้วยความที่ว่าผมกับแอร์เป็นคนที่ค่อนข้างมีชื่อเสียงกว้างขวางในสนามบอลแห่งนั้นประมาณหนึ่ง เรื่องนี้จึงกลายเป็นเสียงลือเสียงเล่าอ้างประจำสนามบอลป่าฝ้ายอย่างหนักหน่วงมาก

ผ่านไปนานวันเข้าแน่นอนว่าแอร์มันต้องจับกลิ่นได้ว่าผมไม่ชอบมัน แต่แทนที่มันจะอยู่ให้ห่างผม มันกลับชอบกวนตีนราวกับต้องการให้ผมเกลียดมันแล้วเกลียดมันอีก (ไม่รู้ว่าจะแวมประสาทกลับไปแล้วหรือไง) ยกตัวอย่างเช่น มันจงใจทำเป็นเดินผ่านผมบ่อยๆ ทั้งๆ ที่รู้ว่าผมชอบเดินเลียแข้งมัน หรือการที่มันรอกเตะบอลต่อจากทีมผมทั้งๆ ที่มันควรจะไล่หัวกลับไปนอนเพราะทีมมันกลับหมดแล้ว และที่หนักที่สุดก็คือมันดักรอแวมผมและซ้ำเติมเวลาที่ผมเตะบอลแพ้หรือไม่ก็ล้มหน้าคว่ำกลางสนามแบบตลกๆ

มันอาจจะดูเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ สำหรับใครหลายคน แต่นี่มันคือการกระทำจากไอ้แอร์ คนที่ผมทั้งเกลียดทั้งแค้น (นอกจากเกลียดมันเพราะ

เรื่องพีโซแล้ว หลังๆ ผมชักจะเกลียดมันเพราะสิ่งที่มันทำกับผมตรงๆ ด้วย) ฉะนั้นไม่ว่ามันจะเตะบอล เดินเหิน หรือว่าหายใจทิ้งเฉยๆ ผมก็จะหาเรื่องมาอคติใส่มันได้ทั้งนั้น

เหตุการณ์วุ่นเวียนเช่นนี้อยู่นานหลายเดือนจนเป็นที่รู้กันทั่วในซาปะระจำ ที่มาเตะบอลที่สนามบอลหญ้าเทียมแห่งนั้น จนในที่สุดพีคิม หัวใจกัปตันประจำสนามผู้มีอำนาจเหลือล้น (เขาเป็นลูกชายป่าฝ่าย จะได้เตะฟรีหรือไม่ได้เตะฟรีก็ขึ้นอยู่กับพีมันครับ) จู่ๆ ก็คิดจับผมกับไอ้แอร์เตะลูกโทษแข่งกัน พีคนี่แม่งก็กวนตีนกวนตีน แต่ก็คงอยากให้เห็นบรรยากาศในสนามบอลที่เต็มไปด้วยมิตรภาพแห่งนี้นั่นแหละ

แล้วนั่นก็กลายเป็นวาระแห่งชาติประจำสนาม วันที่ผมกับแอร์ต้องดวลลูกโทษคนละสิบลูกกันสร้างความตื่นตาตื่นใจให้กับสนามบอลแห่งนั้นเป็นอย่างมาก จำได้ว่าคนมาดูกันเป็นร้อยๆ คนเลย เนื่องจากทุกคนรู้ว่าผมกับแอร์แทบจะอยู่ในสนามเดียวกันไม่ได้ และก็คงอยากรู้ด้วยมั้งว่าไอ้สองเสือนี้มันจะเป็นยังไงเวลาที่ต้องแข่งกัน (ที่ผ่านมาผมเลี้ยงไอ้แอร์ตลอดเท่าที่จะเลี้ยงได้จริงๆ)

ด้วยความที่คนมาดูเยอะ ของรางวัลผู้ชนะก็เลยต้องโหดและสมน้ำสมเนื้อกับจำนวนคนที่เขาอุดหนุนแก่กันมาดู (วันนั้นมีนักฟุตบอลทีมชาติอยู่คนสองคนเลยมั้ง) ผมจึงประกาศไว้ว่าถ้าผมชนะ แอร์ต้องไปคุกเข่าขอโทษพี่ชายผม (มีคนให้เชียร์หลังจากที่ได้ยินดังมาก เรื่องของแอร์กับพีโซก็นับว่าดังอยู่ประมาณหนึ่งเหมือนกัน เพราะพีโซเป็นดารานายแบบที่พอมีผลงานผ่านตาคนส่วนใหญ่บ่อยๆ) ไม่รู้ว่าแอร์แม่งรู้สึกว่าการตัวเองเสียหน้าหรือเปล่า มันถึงได้พูดขึ้นมาว่าแล้วถ้ามันเป็นฝ่ายชนะ ผมจะต้องมาอยู่กับมันในสถานะเมียตลอดหนึ่งอาทิตย์เต็มๆ (คราวนี้คนให้เชียร์แม่งดังกระหึ่มยิ่งกว่าบอลไทยได้ไปบอลโลกซะอีก)

จากนั้นทุกอย่างแม่งก็...จบหาย

ผมแพ้ไปหนึ่งลูกถ้วน แต่หนึ่งลูกเท่านั้น (แม่งเอ๊ย เสียตายจนอยากจะร้องไห้)

แล้วผมก็ต้องมาติดแหงกอยู่กับไอ้แอร์อย่างในตอนนี้

"เสร์จละ" แอร์ยื่นบอร์ดดึงพาสมาให้ผม

ผมเดินตามหลังมันไปเหมือนร่างไร้วิญญาณ แต่ต้องตามติดมันไปแบบนี้
ก็เรียกได้ว่าเสียศักดิ์ศรีสุดๆ

"ยิ้มหน่อย" รู้ตัวอีกทีแอร์ก็ถือโทรศัพท์เตรียมถ่ายเซลฟี่กับผม

"ทำหะยอะไร" ผมแหงออกปันทันที

"ก็ถ่ายรูปเก็บไว้เป็นหลักฐานเผื่ออัปลงโซเชียลไง"

"ทำไมต้องทำแบบนี้ด้วย" แคนนี่ก็อายจนไม่รู้จะอายยังไงอยู่แล้ว
ไอ้ตอนที่รู้ว่าจะต้องมาเป็นเมียมึงเนี่ย

"คนเขาจะได้รู้ไงว่าออกแพ้แล้วก็ต้องเป็นแพ้ เป็นพวกยอมรับผลการแข่งขัน
เป็นลูกผู้ชายที่ยึดคอกอย่างรับผิดชอบ เป็นพวกไม่ป้อด..."

"พอแล้ว" ผมเอานิ้ววนควมับ "แม่ง อยากอัฟก็อัฟ จะได้จบๆ"

แอร์กระหึ่มยิ้มเย่งที่ได้ทรมาทรรรมผม แม้ว่าสุดท้ายรูปนั้นจะลงเอย
ด้วยการที่ผมชุนิ้วกลางถ่ายคู่กับมันก็ตามที คนที่ดูจะได้รู้ว่าผมต้องผืนใจ
ขนาดไหนที่จะต้องมาอยู่จุดนี้กับคนที่เตะลูกโทษชนะผม

และเมื่อผมเห็นแคปชั่นที่มันพิมพ์ได้รูป ผมก็ยิ่งรู้สึกอยากล้มตัวลงไป
นอนตรงกลางพื้นสนามบินเสียตอนนี้เลย

แอร์เฮีย มึงนี่ต้องเป็นเจ้ากรรมนายเวรของกูแน่ๆ

@air170819xx

มากับเมีย

ตอนที่ 1

[แอรี่]

ถ้าถามว่าผมคิดอะไรกับออซ ผมขอตอบเลยว่าผมหมั่นไส้มันมากๆ ครับ แรกเริ่มเดิมทีผมจำได้ว่าผมคิดว่าเด็กคนนี้นั้นมันหล่อดี หล่อแบบที่ถ้าถามคนร้อยคนก็คงจะมีสักเก้าสิบเก้าคนล่ะมั้งที่บอกว่ามันหล่อ มันทั้งตัวสูงชะลูด มีผิวเนียนเรียบ และมีดวงตากลมโตทว่าคมจัด เรียกได้ว่าหล่อจนผมยังชอบพูดกับเพื่อนเลยว่าไอ้เด็กนี้หล่อจริงๆ

ผมก็นึกว่าความรู้สึกของผมที่มีต่อออซจะจบลงแค่นั้น แต่หลังจากที่ผมเกิดกรณีพิพาทกับโซผู้เป็นพี่ชายของออซ จากที่เคยมองออซแค่ในระดับรู้จักหน้าค่าตาเฉยๆ ผมก็ต้องมองมันใหม่และเก็บมันอยู่ในสถานะ 'รุ่นน้องที่น่าหมั่นไส้' ของผม

เพราะจู่ๆ มันก็มองผมเหมือนตัวผมเหม็นมาก (ทั้งๆ ที่วันนั้นก่อนมาเตะบอลผมเพิ่งจะอาบน้ำเสร็จใจใหม่ๆ) บางครั้งก็ส่งสายตาสापแส่ง ไม่ก็มองอย่างเหยียดๆ (ภูก็ใช้ชีวิตของกูปกติเหอะ)

และที่หนักหนาที่สุดก็คือ...มันมองเหมือนมันกำลังดูถูกผม ซึ่งเป็นเรื่องที่ผมจะทำให้ผมอารมณ์ขึ้น

แม้จะเห็นชัดก็ตอนที่ผมเตะบอลไม่เข้าหรือไม่ก็ส่งบอลพลาดนี่แหละ ผมไม่ได้อยากจะสังเกตสิ่งกามันสักเท่าไรหรอกครับ แต่ทุกครั้งที่ผมพลาด

ไอ้ห้องออซต้องอยู่ใกล้ๆ คอยยิ้มเยาะผมทุกครั้งไปราวกับสวรรค์ต้องการกลิ่นแก๊ส

หลังจากวันนั้น...ผมก็เปลี่ยนไปโดยปริยาย

ในเมื่อมันไม่ชอบผม ผมก็เลยไม่ชอบมันกลับ แต่วิธีที่ผมแสดงออกกับคนที่ไม่ชอบก็คือวิธีการปั่นให้คนคนนั้นปวดหัวเล่น ให้มันรำคาญ และก็ให้มันรู้สึกอึดอัดใจที่ต้องมาอยู่ใกล้ๆ ผม (ผมไม่เคยทำแบบนี้กับใครเลย) ซึ่งตลอดระยะเวลาหลายเดือนที่ผ่านมาวิธีการของผมนับว่าประสบความสำเร็จกับออซ คนที่เกลียดใครแล้วเอาแต่สาปแช่งเขาคนนั้นผ่านทางสายตา

เข้าใจครับว่ามันโกรธผมเรื่องที่ผมเคยทำโชเสียใจ แต่มันคิดจะถามผมสักคำมั่วว่าที่ผ่านมาเกิดอะไรขึ้น มันตัดสินใจไปแล้วจากการที่มันเห็นโช โศกเศร้าติดกันหลายวัน แต่แล้วยังไง...ห้องมันคิดว่าผมไม่มีความรู้สึกหระวระตอนนั้นผมเองก็เสียใจเหมือนกันนะ

ก็แทนที่ผมกับห้องมันจะได้รู้จักกันดีๆ กลับต้องกลายเป็นแบบนี้ซะงั้นอะ ผมอยากมีมิตรมากกว่าอยากมีศัตรูนะครับ ผมรักความสงบสุขจะตาย

ช่างเหอะ ไม่เป็นไร ผมขอถอนประสาทห้องต่อไปก็แล้วกัน

จนกว่าห้องมันจะเลิกเกลียดผม หรือไม่ก็มองผมที่ตัวตนของผมจริงๆ

"ออซ" ผมถามไอ้ห้องออซที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามผมในลานจ์ แม้จะดูหยิ่งๆ แต่ไอ้เด็กนี่ก็หล่อบาดตาหลายทีเดียว

"หืม?" ท่าทางห้องมันจะไม่ยอมพูดเพราะกับผมง่าย ๆ แต่นี่ก็ถือว่าดีขึ้นมากแล้ว

"เรามาคุยเรื่องกฎการอยู่ร่วมกันหน่อยดีกว่า"

ลองทายกันดูสิครับว่าออซจะทำหน้ายังไง หึๆ บางครั้งผมก็สงสัยนะครับ ว่าดวงตาของออซคุณั้นจะสามารถกลอกได้วันละกี่ครั้ง พันครั้งหรือว่าหมื่นครั้ง?

"ตั้งแต่วินาทีนี้เป็นต้นไปออซคือเมียของผม"

คนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามของผมกำหมัดแน่น

"คำว่าเมียคือคำว่าเมีย อย่าทำเหมือนเป็นเมียชั่วคราวหรือทำเหมือน

เป็นเมียแค่หนึ่งอาทิตย์ เมียก็คือเมีย"

"หมายความว่ายังไง ทำไมต้องพูดจาวกไปวนมา" คนหญิงชักสีหน้าใส่ผม

"สรุปง่ายๆ ก็คือออกต้องทำตัวเหมือนเป็นเมียที่จริงๆ"

สัมผัสได้ว่าออกเริ่มทำหน้าที่เหมือนรู้สึกอยากตาย

"ถามอะไรหน่อย" ออกเอ่ย

"ว่ามา"

"ไม่เคยมีเมียเป็นตัวเป็นตนหรอก"

คำถามของออกทำเอาผมสับสน คำพูดคำจาไฉ่เด็กคนนี้แกร่งแรงแสมอบางครั้งฟังแล้วถึงกับจุกไปเหมือนกัน

"ทำไมถามงั้น"

"ก็เห็นทำเหมือนอยากมีเมียมาก ทั้งๆ ที่ก็น่าจะรู้ว่าเมียหรือคนรักไม่ใช่เรื่องเล่นๆ"

ผมเริ่มกัดฟันกรอด ใจคิดว่าเมียทั้งหลายที่ผมกับออกกำลังพูดอยู่มันเป็นเรื่องวันๆที่ผมกับน้องมันทำกัน ออกแหม่งทำหน้าที่เหมือนกับคิดว่าตัวเองกำลังจะเอาชนะผมได้แน่ๆ ซึ่งผมไม่ยอมอยู่แล้ว ผมก็เลยต้องใช้คำนี้ ทั้งๆ ที่ให้ออกมาติดแหงกอยู่กับผมเฉยๆ ก็ยังได้ แต่ผมไม่ทำ ผมแค่อยากให้น้องมันต้องเสียหน้าที่สุดในเวลาที่มีมันแพ้กี้แค่นั้น

น้องมันประซัดแหละผมรู้ ต้องการจิกกัดว่าผมไม่เคยมีเมีย แล้วก็คงจะอยากได้น้องมันมาเป็นเมียนักหนา เอะ ผมไม่สิ้นไร้ไม้ตอกขนาดนั้นหรอกน่าจะนั่นผมจึงไม่รอช้าที่จะประซดกลับ

"ก็แค่อยากรู้ว่าคนอย่างออกจะเป็นเมียที่ดีได้แค่ไหน" ผมพูดต่อด้วยดวงตาทะเล้น "ทั้งหญิงทั้งหน้าบุตตลอดกาลแบบนี้ไม่รู้จะคบกับใครได้ยี้ดหรือเปล่า"

ออกสะอึกไปเล็กน้อย นั่นแปลว่าผมพูดบางอย่างที่แทงใจออกเสียดังนี้

"จะคบยี้ดหรือไม่ยี้ดก็ช่าง ทุกอย่างมันดีหมดแหละถ้าออกไม่ได้คบกับพี่นะ"

ครับ ยอมรับว่าไฉ่เด็กนี่มันพูดจาไพเราะแล้วน่าฟังกว่าตอนพูดไฉ่เหี้ย

ไอ้ห้าเยอะ แต่อย่างน้อยมันก็ไม่ควรพุดจาแว้งกั๊ดผมอย่างนี้ เพราะผมต้อง
เห็น้อยคอยสรรหาคำพุดมาสวนมันกลับไป

แต่ผมจะไม่ยอมแพ้ง่ายๆ หรอก

"เสียใจ ออกชต้องคบกับพี่อาทิตย์นี่อยู่ดี ออกชอย่าลืมนสิ"

"สรุปก็คืออยากให้ออกชเป็นเมียที่สมบทบาท ต้องเป็นเมียที่เหมือนเมียที่
จริงๆ แต่ก็แค่หนึ่งอาทิตย์อย่างนั้นໄ໓ม่ั้ย"

ผมยิ้มกริ่มอย่างคนมีแผน "ทำได้หรือเปล่านั้น"

ออกชพนลมหายใจแล้วทำหน้าที่เหมือนมีของเหม็นมาจ่ออยู่ใต้จมูก
แล้วมันก็มีจะทำหน้าที่แบบนั้นตลอดตอนที่อยู่ใกล้ๆ ผมชะด้วย พอเห็นมันเป็น
แบบนี้ประจำ บางครั้งผมก็รู้สึกเสียเซลฟ์เพราะสีหน้าของมันเหมือนกัน แต่
ผมคงไม่มีวันบอกให้มันรู้

"แล้วพี่ละ" ออกชจ้องผมเขม็งด้วยนัยน์ตาคมพร้อมกับเอาศอกมาค้ำโต๊ะ
มือทั้งสองประสานได้คาง ทำท่าเหมือนคนมีแผนเหมือนกัน "พี่จะเป็นผู้ที่ดี
หรือเปล่า"

ผมสาลักน้ำที่กำลังดื่มอยู่ในทันที "ไม่คาดคิดมาก่อนว่าตัวเองจะถูก
เอาคืนด้วยวิธีนี้"

"หา?"

"พี่เอาแต่พุดเรื่องที่ว่าผมควรจะเป็นเมียที่ดีที่สุดตลอดระยะเวลา
หนึ่งอาทิตย์ แล้วพี่ละครับ พี่ก็ควรจะเป็นผู้ที่ดีของผมเหมือนกันหรือเปล่า"
ออกชเอนหลังไปพิงพนักเก้าอี้อย่างผู้ที่เหนือกว่า

แม้จะชะงักจนลืมหายใจ แต่ท้ายที่สุดผมก็ไหวตัวทัน

"แน่นอน พี่ก็ต้องเป็นผู้ที่ดีของออกชได้อยู่แล้ว"

อีกฝ่ายหุบยิ้มฉับ จากนั้นมันก็กลับมาทำหน้าที่เหมือนเนื้อเหมือนอย่าง
ที่เคยทำ มันคงคิดละมั้งว่าผมจะมองว่าสิ่งที่ผมกับมันกำลังทำอยู่นั้นเป็น
เรื่องเล่นๆ

หึๆ

จะบอกว่าที่จริงแล้ว...

น้องมันคิดถูกแล้วล่ะ!

ที่เรื่องมันมาไกลขนาดนี้ก็เพราะความเย่อหยิ่งที่ออกซมันแสดงออกมาให้ผมรู้สึกหมั่นไส้ทั้งนั้น ผมทำทุกอย่างในตอนนั้นก็เพราะอยากจะแกล้งให้น้องมันเสียหน้าบ้าง หรือไม่ก็อยากให้น้องมันมองผมใหม่ เหตุผลที่ผมมีก็แค่นี้ ซึ่งจริงๆ แล้วมันก็ไม่จำเป็นที่จะต้องเล่นใหญ่เอิกเกริกเป็นผัวเป็นเมียอะไรแบบที่เป็นอยู่ในตอนนี้อะ

แต่ผม... กลับลำเรือไม่ทันซะแล้วล่ะครับ

ถ้าผมยกเลิกกลางคัน ใ้เด็กหน้าหล่อคนนี่แหม่งต้องหัวเราะเยาะผมไปเป็นปีๆ ชัวร์ คงจะหาว่าผมป๊อด กลายเป็นว่าผมไม่กล้าที่จะมีมันเป็นเมียเอง ซึ่งผมไม่สามารถรับคำล้อเลียนจากผู้ชายในกรู๊ปไลน์ 'เตะโหดเหมือนโกรธเมียที่บ้าน' แห่งสนามบอลหญ้าเทียมป่าฝ้ายที่มีอยู่เป็นร้อยๆ คนได้ ผมรับไม่ไหวจริงๆ

ฉะนั้นเมื่อผมบอกว่าจริงจัง ผมก็ต้องจริงจัง จริงจังได้บทบาทของคำว่าผัว เพื่อให้ไอ้ออชคนนี่ไม่กล้าที่จะทำหน้าดูถูกใส่ผมอีก!

ขั้นตอนที่หนึ่ง... เริ่มขึ้น ณ บัดนี้

"หิวอะไรหรือเปล่า เดี๋ยวพี่ไปเอาให้" แนนอนว่าคุณสมบัติของสามีที่ดีจะต้องดูแลภรรยาได้เป็นอย่างดี

"ออชอ้มแล้วครับ"

"แล้วอยากดื่มอะไรมั๊ย"

"ไม่ครับ ออชพอแล้ว" ทว่าในส่วนของการขอร้องผมนั้น... มันไม่ค่อยจะมีอารมณ์ร่วมสักเท่าไรหรอก

ผมที่ติดตามออชอย่างเจ็บใจ แต่มันก็ชั่วประเดี๋ยวประด๋าวเท่านั้นแหละ ถ้าการที่ผมเจอออชทำเป็นเล่นตัวเพื่อแกล้งผมแค่นี้แล้วทำให้ผมถอดใจ ผมคิดว่าผมควรจะยกเลิกทริปที่จะไปกับออชเดี๋ยวนี้เลย

"รู้หรือยังว่าเราจะไปพักที่ไหน" ผมชวนคุย

"ออชไม่รู้หรอก" ดูจากหน้าแล้วในใจมันคงจะพูดว่า 'ก็โนเมื่อมึงเป็นคนจัดแจงทุกอย่าง กูจะไปรู้ได้ยังไงกันล่ะ!'

"ริสอร์ทของคุณบ้าพีเอง"

"อ้อ"

"..."

"เราจะอยู่ที่นั่นกันเป็นอาทิตย์เลยเหรอ"

"ใช่" สีหน้าที่ดูสับสนมึนงงของออสทำให้ผมกล่าวต่ออย่างสบายอารมณ์

"ไหวหรือเปล่า"

ออสขมวดคิ้ว "ออสไม่เคยอยู่โรงแรมที่ไหนเกินสามวันเลย"

"แล้วมันยังไงเหรอ"

"กลัวจะไม่มีอะไรให้ทำนะสิ"

"โธ่ เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงหรอก มีอะไรให้ทำตั้งเยอะตั้งแยะ"

"อย่างเช่นอะไร"

"ออสว่าคนเป็นผิวเมียเขาทำอะไรกันบ้างล่ะ"

ดูเหมือนเรื่องนี้จะเป็นจุดอ่อนของน้อง เพราะทุกครั้งที่ผมพูดจาสองแง่สองง่ามมันจะต้องหน้าแดงก่ำและทำเสียงสูงปรี๊ดใส่ผมทุกที ทั้งๆ ที่มันก็ไม่ได้เป็นคนที่มีรูปร่างแบบที่ขมเหงได้ง่ายขนาดนั้น

จะบอกว่าผมยังจำลูกเตะพิฆาตทะเลลูตาข่ายของมันได้เกือบทุกลูก ใครจะไปกล้าทำละครับถ้ามันไม่ยอม และอีกอย่างหนึ่ง...ผมจะทำอย่างว่ากับมันทำไมกัน ผมก็แค่แหยมันเล่นๆ เท่านั้น

"อย่าแม้แต่จะคิด!"

ก็เพราะแหยมแล้วมันสนุกแบบนี้

"ไหนออสบอกว่าออสจะเป็นเมียที่ดีไง"

"เมียที่ดีเขาเอาไว้ทำเรื่องแบบนั้นเรื่องเดียวหรือไงละ"

"แล้วเมียที่ดีทำอะไรได้อีกบ้างล่ะครับ ออสแสดงให้เห็นหน่อยได้มั๊ย"

คนฟังกำหมัดจนผมไม่รู้ว่าจะเล็บของน้องมันจะจิกเข้าไปที่ฝ่ามือตัวเองหรือเปล่า คงแค้นผมนำดูจนต้องระบายออกมาแบบนี้

"แอร์...เอ๊ย" ออสกลั๊กลิ้นผื่นทนที่จะเปลี่ยนคำเรียกผมใหม่ "พีแอร์"

อยากดื่มอะไรเพิ่มหรือเปล่า"

เซี่ย ลอกกู่นี้

"ไม่ล่ะครับ" ครับ วิธีการตอบผมก็ลอกกู่เหมือนกัน

"แน่ใจจะครับ พี่แอร์ดื่มทุกอย่างข้างหน้านี้หมดแล้ว"

"ครับ แน่ใจ" ผมตอบอีก อยากรู้เหมือนกันว่าอีกฝ่ายจะทำยังไงต่อ

จะว่าไปพวกเราก็เหมือนกำลังแสดงในโรงมหรสพที่ไร้คนดูยังไงก็ไม่รู้
แม่งตอแหลกันทั้งคู่เลย

"งั้น... พี่แอร์อยากให้ออชถ่ายรูปให้มั้ย"

อ้าวเฮ้ย เด็กนี่มันมาเหนือกว่าผมวะ

"ในนี้แสงมันสวยดี คิดว่าพี่แอร์คงอยากมีคนถ่ายรูปให้"

อืม จัดได้ว่าใส่ใจรายละเอียดดี เพราะผมนี่ไม่ถึงเรื่องนี้มาก่อน ฉะนั้น
การต่อสู้อันนี้นอกจากนี้ออชมันสามารถเอาชนะผมได้อย่างเฉียดฉิว (ถ้าถาม
ว่าใครตัดสินล่ะก็...คำตอบคือผมเอง)

ผมนั่งอยู่บนเก้าอี้ในจุดที่มีแสงแดดส่องเข้าหน้าพอดี ออชรับมือถือ
ของผมไป จากนั้นก็เริ่มถ่ายรูปให้ผมอย่างตั้งใจ

"หล่อครับ"

"มูมนี่เท่มากเลย"

"เดี๋ยวผมถ่ายเพื่อเลือกไปให้อีกเยอะๆ เลยนะ"

ผมอมยิ้มเล็กๆ แม้ว่าการใส่ใจของออชจะเป็นการแสดง แต่ผมก็อดปลื้ม
นิดๆ ไม่ได้ อย่างน้อยผมก็จะมีรูปไว้ลงในเวลาที่มีอารมณ์อยากอัปเดตโซเชียล
บ้าง ปกติแล้วผมไม่ค่อยลงรูป เพราะไม่ค่อยมีใครถ่ายรูปให้นะ จะไปขอคนอื่น
ถ่ายให้ผมก็รู้สึกเกรงใจยังไงไม่รู้ ฉะนั้นรูปที่ผมอัปลงโซเชียลจึงมีสตอรี่ที่มา
และมีความหมายแทบจะทุกรูป

ระหว่างที่เปิดรูปขึ้นมาเช็ก จากที่ยิ้มอยู่ดีๆ ผมก็หุบยิ้มจับลงทันที
ก็แทนที่ในใจนี่จะเป็นรูปที่ผมนั่งเตะท่าเท่ๆ หลายๆ รูปตามที่ออชมัน
กดชัตเตอร์รัวๆ แต่กลับกลายเป็นรูปเซลฟี่ของออชที่มีอยู่เกือบสี่สิบรูปแทน
ไอ้เด็กนี่

"รูปใช้ไม่ได้ใช้มั้ยครับพี่แอร์" ออชยิ้มกว้าง แม้จะเป็นรอยยิ้มที่นำมาลง แต่ตอนนี้ผมกลับรู้สึกว่ามันทำทนายเพราะอยากลองของมากกว่า "ผมเป็นเมียที่ดีใช้มั้ยล่ะ"

"ใช่ ออชเป็นเมียที่ดีมาก" ผมยิ้มก่อนจะยื่นมือไปขอมือถือออชบ้าง "เอามือถือมาดี เดี่ยวพี่ถ่ายรูปให้"

รอยยิ้มของออชหายไปจากใบหน้าอย่างทันควันหลังจากที่ได้ยิน มันคงจะรู้แหละว่าถ้าเอามือถือมาให้ผมมันจะต้องเจอกับอะไรตอนที่มันเปิดแกลลอรี่ (แน่นอนว่าต้องเป็นรูปเซลฟี่ของผมนั่นแหละ) แต่สุดท้ายมันก็ยอมส่งมือถือมาให้ผมง่ายๆ อยู่ดี เราสองคนมีบทบาทสมมติที่เรียกว่า 'สามีภรรยา' กันอยู่ แล้วเราสองคนก็แข่งกันอย่างจริงจังกับมันมากเหลือเกินจนมันต้องยอมผมทุกอย่าง เราสองคนไม่มีใครอยากเป็นผู้แพ้ในเกมเกมนี้

ดูท่าว่าทริปนี้คงจะสนุกน่าดูเลย

ทว่าเมื่อผมกดเปิดหน้าจอมือถือของออช ลมหายใจของผมก็สะดุดนิดหน่อยเมื่อเห็นรูปใครคนหนึ่งที่ออชตั้งเป็นวอลลเปเปอร์ล็อกสกรีน

ใครก็ไม่รู้รู้แต่ว่าหน้าตาดีมากๆ มากจนผมมองตาค้าง

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ประเด็นนั้นมันไม่สำคัญเท่าประเด็นที่ผมกำลังคิดวนไปวนมาอยู่ในหัว

นี่ผมไปพรวกผัวพรวกเมียใครเขามาหรือเปลว่ะเนี่ยยย

ความสงสัยของผมถูกเก็บงำมาจนถึงตอนที่เครื่องบินที่ผมกับออชโดยสารอยู่น่าจะบินเลยกกลางทางมาแล้ว ผมนั่งอยู่ข้างๆ ออชที่นั่งและลูบมตลอดระยะเวลาที่เดินทางอยู่ ไม่รู้ว่าเป็นนิสัยจริงของออชที่ไม่ชวนคนอื่นคุยหรือว่าเป็นเพราะมันไม่อยากจะคุยกับผมกันแน่ แต่เรื่องนั้นช่างมันก่อนเถอะ

ผมควรจะรู้เสียก่อนว่าออชมีแฟนหรือยัง เพราะถ้ามันมีแล้ว สิ่งที่ผมกับมันทำอยู่คือเรื่องที่ผิดฉิบหาย ผิดอย่างยิ่งยวดจนผมคิดว่าต้องไปบอกกับต้นที่ขับเครื่องบินลำนี้ให้วนเครื่องกลับไปจอดไว้ที่เดิม

ไม่ว่ายังไงผมก็จะไม่มีทางสร้างเรื่องวุ่นวายให้คนที่ม่คู่แล้วมีปัญหากัน

อย่างเด็ดขาด

"เป็นอะไร ทำไมมาดูลึกลึกลน" กลายเป็นออสซี่ที่เอ่ยปากคุยกับผมก่อน
มันคงอดรอนทนไม่ได้มั้งที่เห็นผมอยู่ไม่สุข

"ถามอะไรได้มัย"

"อืม เอลิ"

"ออสซี่แฟนแล้วเหอ"

คนถูกถามขมวดคิ้ว ผมไม่เข้าใจเลยจริงๆ ว่าทำไมต้องใช้เวลาคิดด้วย
นี่เป็นคำถามที่ตอบง่ายที่สุดในโลกสำหรับผม

"ออสซี่เป็นเมียพี่นะ แฟนออสซี่ก็พี่ง พี่อย่าลืมนสิ" มันตอบอย่างทีเล่นทีจริง
ไอ้คนกวนตีน

"นอกบทก่อนแป็บหนึ่งได้มัย เรื่องนี้มันสำคัญ"

"บ้าน่า จะให้นอกบทได้ยังไง ก็คนบางคนเขาจริงจัง เมื่อตะกี้ยังบอกให้
ออสซี่เป็นเมียที่ดีที่สุดในโลกอยู่เลย"

อยู่ดี ๆ ก็อยากจะบีบแก้มน้องมันให้เหมือนกับบีบก้อนมาร์ชเมลโล

"เอาดี ๆ นี่พี่ไปพรากผัวพรากเมียใครเขามาหรือเปล่า ถ้าออสซี่แฟนแล้ว
พี่คงต้องขอเลิกเล่น เดี่ยวพี่จงตัวให้ออสซี่กลับกรุงเทพฯ เย็นนี้เลย"

อีกฝ่ายนิ่งคิดไปครู่หนึ่งราวกับกำลังวางแผนจนผมต้องพูดดักคอเอาไว้ก่อน

"แล้วก็อย่าคิดจะโกหกพี่ ผู้ชายโกหกคือผู้ชายที่ไม่น่าคบนะ รู้เอาไว้ซะ"

ออสซี่พยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ชูนิ้วกลางใส่ผม

"ไม่มีแฟนเหอ มีแต่คนที่กำลังจีบเขาอยู่" น้องกล่าวกับผมเสียงอู้อี้
คงไม่ยากเปิดเผยเรื่องนี้กับผมสักเท่าไร

"แล้วมีแววจีบติดปะ"

"เฮ้ย นี่มันเสียแล้ว"

"พูดเพราะๆ"

"ก็ไหนบอกว่าชอนอกบท"

"เวลานอกบทจบแล้ว"

"กูล่ะอยากจะทำ"

"เขาหล่อดีนะ ที่เห็นอยู่บนหน้าจอ" ผมพูดจากใจจริง "ที่มากับพี่ก็อย่าลืมไปบอกเขาล่ะว่าเราแค่เล่นๆ กัน"

"ไหนบอกจริงจังใจ" ออซเหล่ผมองผม

"สำหรับเรามันจริงจัง แต่สำหรับเขา...บอกไปว่าเราแค่เล่นๆ"

"อะไรของพี่ ออซคงไม่โกหกเขาหรอก"

"แล้วจะบอกเขาว่าไง"

"คงไม่บอก" ออซลอบถนหายใจ "เพราะปกติเขาก็ไม่ค่อยคุยกับออซอยู่แล้ว"

"อ้อออ" ผมลากเสียงยาว

"อ้ออะไร"

"แอบรักเขาข้างเดียวนี่เอง"

ออซกำหมัดแน่นคล้ายกับอยากจะทำผมที่ไหล่ แต่มันก็มีสติมากพอที่จะไม่ทำ คงนึกไปถึงคำว่าภรรยาที่ดีที่สุดที่ค้าคอกอยู่

"แล้วพี่แอร์ล่ะ" ออซถามผมต่อ "ไม่มีเจ้าของเหรอ"

"ไม่มีหรอก ตั้งแต่เลิกคุยกับไซ้ก็อยู่คนเดียวยาวมาเลย"

เฮ้ย ผมตะครุบปากตัวเองเอาไว้ไม่ทัน ไม่น่าไปเมนชั่นถึงชื่อของบุคคลต้องห้ามเลย ผมเหล่ผมองไปทางออซเพื่อดูปฏิกิริยา เห็นแค่อีกฝ่ายทำสีหน้ารับรู้เท่านั้น ไม่ได้มีแววโกรธเคืองอะไร

เฮ้อ ค่อยยังชั่ว

"ไม่น่าเชื่อแฮะ หน้าตาก็ออกจะเจ้าชู้ขนาดนี้"

"พูดไปเรื่อย" ผมขยับใบหน้าไปกระซิบข้างหูน้อง "พี่มีแค่ออซคนเดียว"

คราวนี้น้องแถมตีผมที่ไหล่อย่างแรง ไม่รู้ว่าแถมเงินหรือว่าแถมตีเพราะโกรธผม แต่ที่แน่ๆ ผมเจ็บจนต้องร้องไห้อี

[ออซ]

เราสองคนเดินทางมาถึงรีสอร์ทในที่สุด

ผมอดไม่ได้ที่จะอ้าปากค้าง นี่มันรีสอร์ทหรือสวรรค์วิมานกันแน่ มันทั้ง

ใหญ่โตโอ้อ่าทั้งอสังหาริมทรัพย์ และยิ่งไปกว่านั้นคือที่นี่มีครบหมดทุกอย่าง ทั้งสปา สระว่ายน้ำ บาร์ คาเฟ่ ร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก รวมไปถึงพื้นที่ บริเวณชายหาดที่กว้างใหญ่ไพศาลจนมีหลายกิจกรรมให้เลือกสรร

เข้าใจแล้วว่าทำไมแอร์มันถึงคิดว่าผมกับมันสามารถอยู่ที่นี่เป็นอาทิตย์ๆ ได้ ก็เพราะที่นี่น่าอยู่และก็มีทุกอย่างครบจบเสร็จสรรพนี่ไง

ที่จริง...แอร์มันก็ไม่จำเป็นที่จะต้องจัดเตรียมความสะดวกสบายให้ผม คนที่มันไม่ค่อยชอบชี้หน้าคนนี้ขนาดนี้ก็ได้ แม่เอ๊ย กูเกร็งไปหมดแล้วเนี่ย มันคงจ่ายแพงน่าดูเลย

"หมดไปเท่าไร" ผมถามแอร์พลางกลืนน้ำลาย ช่างหน้าเรามีเวลค์มดริงก์ และมีพวงมาลัยดอกไม้ที่พนักงานประจำโรงแรมนำมาต้อนรับขับสู้ ยอมรับเลย ว่าผมรู้สึกประทับใจสุดประทับใจสุดๆ

"เกือบล้านนึง"

ผมอ้าปากพ่นน้ำที่เพิ่งจะดื่มเข้าไปออกมาทันที

"ล้านนึงงง มึงบ้าเปล่าวะ!"

"ก็ห้องที่จองมันคืนละแสนกว่าบาทอะ"

"พอๆ ไม่เอาๆ เลิกๆ" ผมโบกไม้โบกมืออย่างเป็นเดือตเป็นร้อน "เปลืองตั้งค์ สัดๆ ไม่เอาแล้วโว้ย!"

แทนที่แอร์จะเปลี่ยนความคิดตามเสียงโวยวายของผม มันกลับเอาแต่ ยิ้มกริม ปล่อยให้ผมเสียงดังและตีโพยตีพายอยู่ฝ่ายเดียว อะไรของมันวะ นี่มันอยากจะได้เงินเกือบล้านเพื่อภารกิจบ้าๆ บอๆ ที่ผมเตะลูกโทษแพ้มัน เนี่ยนะเหรอก มีแต่คำว่าบ้าและบ้าฉิบหายเท่านั้น

"เสียงโวยวายดังมาแต่ไกลเชียว มีเรื่องอะไรกันจ๊ะ" คุณนายคนหนึ่งที่อยู่เหมือนคุณนายไฮโซทั่วไปทุกอย่างเดินนวนายตามหาผมกับแอร์ "มาถึง แล้วเหรอก ทำไมไม่ให้เด็กไปบอกป้าล่ะ"

ผมกลืนน้ำลายลงคอ เริ่มนึกได้แล้วว่ารีสอร์ทแห่งนี้เป็นของป้าไอ้แอร์ มันอาจจะเสียหรือไม่เสียค่าใช้จ่ายก็ได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ การที่จะให้แอร์ กับผมมานอนห้องละแสนกว่าบาทเจ็ดคืนฟรีๆ นี่ผมว่าทั้งป้าทั้งแอร์ก็เป็นคนที่

ลงทุนหนักอยู่เหมือนกันนะ

ชนผมลุกชันไม่หยุด ยิ่งเมื่อเห็นคุณนายคนนั้นหอมแก้มไอ้แอร์เสียงดังพอด ผมก็ยิ่งชนลุกหนักขึ้นกว่าเก่า

"น้องแอร์หลานป่า" ไม่ได้มาแค่คุณนายไอ้โซหนึ่งคน แต่เป็นสองคน แกรม ยังหน้าเหมือนกันเปี้ยว! "ไหนมานี่ซิ ขอป่าหอมหน่อย"

แอร์คอดลดลงจากการที่โดนป่าทั้งสองของมันทั้งหอมทั้งพัด ผมอดรู้สึกขำไม่ได้ ปกติผมไม่ค่อยได้เห็นไอ้แอร์มุนนี่เท่าไรนักหรอก

"หยุดนะพวกเธอ หยุดทำมิดีมีร้ายหลานฉัน!" คุณป่าทั้งหมดที่ผมกำลังมองอยู่ไม่ได้เป็นแฝดสองครับ แต่เป็นแฝดสาม! ผมทำหน้าที่ช็อกออกมาอย่างเห็นได้ชัด การที่เห็นคนสามคนที่มีหน้าตาเหมือนกันเปี้ยวมายืนในที่เดียวกัน นี่มันก็รู้สึกไม่ชินตาอยู่เหมือนกัน

แน่นอนว่าคุณป่าคนที่ไม่พลาดโอกาสที่จะเข้ามาพัดไอ้แอร์ ผมมองอย่างใจลอย จากที่ขำอยู่ก็เริ่มจะไม่รู้สึกขำแล้ว คนอย่างไอ้แอร์เนี่ยจะน่ารักน่าพัด แคกล้ามแขนมันก็ใหญ่เกือบจะเท่าครึ่งใบหน้าของป่ามันคนหนึ่งแล้วนะ

"หลานฉันก็หลานเธอนั้นแหละยัยอร"

"อ๊วย แล้วนี่ใครเธอ" ป่าคนที่สองหันมามองผมอย่างสนใจ

"ป่าอิม ป่าอิง ป่าอร น้อชครับ น้องเป็นแฟนผม"

ผมอ้าปากค้าง ไม่คิดว่ามันจะเล่นสมบทบาทถึงขั้นที่ว่าแนะนำผมกับผู้หญิงไปแบบนั้น เฮ้ย เรื่องใหญ่นะไว้ยัย นี่ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ นะ

"คือ เอ่อ คือ..." ผมไม่รู้จะพูดอะไรออกไปดี

"แฟนน้องแอร์จริงๆ เธอเนี่ย"

"หน้าตาน่ารักมาก"

"แอร์ไปหาของดีแบบนี่มาได้ยังไง"

คุณป่าทั้งสามแย่งกันพูดจนผมไม่รู้ว่าจะแก้ตัวเรื่องนี้ยังไง

"ฮ่าๆ ป่าๆ ใจเย็นๆ นะครับ ออชตกใจแะแล้ว" แอร์ส่งยิ้มแฉ่งให้บรรดาเครือญาติของตัวเอง "ออชจะเป็นแฟนผมแค่หนึ่งอาทิตย์ครับ พอดีน้อง

เตะบอลแพ้ผมนะ"

...

คุณป้าทั้งหลายสามัคคีกันกลั่นหยาใจ ไม่มีใครพูดอะไรออกมาเลย ป้าออรเป็นคนที่ตั้งสติได้เร็วที่สุดจึงเป็นคนพูดออกมาก่อน

"ป้าฟังอะไรผิดไปหรือเปล่าครับลูก แอร์บอกป้าว่าน้องออสจะเป็นแฟนแอร์หนึ่งอาทิตย์จริงๆ เหรอ"

"ครับป้าออร ป้าฟังไม่ผิดหรอก"

"เด็กสมัยนี้เล่นอะไรกัน" ป้าอ้อมมองดูผมกับแอร์อย่างไม่เข้าใจ ผมสบโอกาสจึงรีบกล่าวส่าหับทันที เมื่อคุณป้าเหล่านี้จะช่วยให้ผมหลุดออกมาจากวังวนที่เรียกว่าเมียไอ้แอร์ได้อย่างรวดเร็วที่สุด

"ใช้มั๊ยครับคุณป้า" ผมทำเสียงออดอ้อนทันที "คุณป้าต้องช่วยผมนะครับ ไอ้แอร์...เอ๊ย พี่แอร์เขาแกล้งผม"

"อู๊ยตายตาย น่ารักจังเลย" ป้าอ้อมมองผมอย่างเอ็นดูก่อนจะลูบศีรษะของผมเบาๆ "ได้สิ ถ้าแอร์แกล้งออส ออสรีบวิ่งมาฟ้องป้านะ"

"โอ้ป้าอ้อม ผมไม่แกล้งน้องออสหรอกครับ น้องเป็นแฟนผมนะ" แอร์โอดครวญ

"อะไรกันเนี่ย ฉันทงไปหมดแล้ว" ป้าอิงเริ่มความหายาดมในกระเป่าถือ

"ไม่ต้องงงครับคุณป้า" แอร์พุ่งตัวเข้าไปกอดออสเขาป้าอิง "หนึ่งอาทิตย์ต่อจากนี้ผมกับน้องออสจะเป็นแฟนกันอย่างสมบทบาทและก็รักกันแบบสุดๆ จนคุณป้าไม่กล้าถามอะไรอีกเลย"

"แต่ถึงอย่างนั้นก็..."

"ใช้มั๊ยออส"

"หือ?" มิ่งโยนอะไรมาให้กูเนี่ยไอ้เชียแอร์

"ออสจะรักพี่สุดๆ ไปเลยใช้มั๊ย"

ผมอยากตอบแบบเหยี้ย ออกไป แต่ก็เกรงใจคุณป้าทั้งสาม ฉะนั้นผมจึงได้แต่ยิ้มแห้งๆ แบ่งรับแบ่งสู้ไป

"เห็นมั๊ยครับ ออสรักผมจะตาย ถึงจะรักแค่อาทิตย์เดี๋ยวกี้เหอะ"

"เอาเถอะ" บ้าอ้อมถอนหายใจ "พากันขึ้นไปพักผ่อนบนห้องได้แล้ว เดี่ยวเย็นนี้เรามาทานข้าวเย็นด้วยกัน"

"ได้ครับคุณบ้า"

"ยัยเอ็งกับยัยอีฟก็มานะ ตอนนี่กำลังไปดำน้ำอยู่"

"จริงหรือครับคุณบ้า!" แอร์ร้องเสียงดังอย่างตื่นเต้น "ไม่ได้เจอพี่เอ็งกับพี่อีฟตั้งนาน"

"สองคนนั้นก็คิดถึงแอร์เหมือนกัน" บ้าอ้อมยิ้มอย่างสุขใจ "ไปๆ แยกย้าย คีนี่เจอกัน ออชก็มาด้วยนะครับลูก"

ผมจะหนีไปไหนได้อีกละครับคุณบ้า "แล้วเจอกันครับคุณบ้า"

"ถ้าไม่มาละก็...บ้าเสียใจแย่" บ้าอ้อมส่งยิ้มอบอุ่นมาให้ผม

คุณบ้าทั้งสามพูดกับแอร์อีกสองประโยคในเรื่องที่ผมไม่รู้เรื่อง แล้วจากนั้นก็มีการงานของวีลอร์ตมาพามาผมกับแอร์ไปยังห้องพัก ระหว่างทางผมเห็นห้องพักที่อยู่ไต่ระดับกันตามเนินเขา ดูกว้างขวาง สวยงาม และก็สงบสุขดี เข้าใจแล้วว่าทำไมห้องพักที่นี่ถึงได้มีราคาแพงหูฉี่ขนาดนี้

"ถึงแล้วครับ พักให้สบายนะครับคุณอารยะ คุณอาชวิน" พนักงานเดินจากไป...ปล่อยให้ผมยืนแข็งท้อและมองตามเขา

ไม่นะ

หรือว่า...

"แล้วห้องออชล่ะ" ผมถามแอร์น้ำเสียงตื่นๆ

แอร์หันมามองผมแล้วยิ้มเฉล่ "ผิวเผินกันจะนอนแยกห้องกันได้อย่างไร"

นั่นไง ภูเขาแล้วววว

"ข้างในมีที่เตียง" ผมชนไหล่แอร์แล้วเดินเข้าไปในห้องทันที

"เตียงเดียวสิ"

"อะไรวะ ห้องราคาคืนละตั้งแพง!"

"ก็มันห้องฮันนีมูนสวีต พูลวิลล่าวิวทะเล มีออนเซ็น มีอ่างจากุซซี่ให้ด้วย ไม่ให้แพงได้อย่างไร"

"เรื่องนั้นไม่ใช่ประเด็น" ผมขัดคอ "เราอนเตียงเดียวกันไม่ได้"

"ออส ออสเป็นเมียพี่นะ"

"ไอ้พี่แอร์"

"หรือว่าที่ออสกลัวขนาดนี้เพราะกลัวตัวเองหั่นไหวน"

"..."

"พี่หล่อและก็หุ่นดีจนออสอดใจไม่ไหวละสิพี่มัย ถึงได้ไวยวายขนาดนี้"

ไอ้เห ภูนี่ถึงกับพูดไม่ออกไปเลยยย

กลายเป็นว่าประโยคเหล่านั้นทำให้ความคิดของผมเปลี่ยนไปใครจะไปมีจิตพิศวาสคนแบบนี้ได้ ฉะนั้นถึงจะอยู่ในที่เดียวกันและใกล้กัน ยังไงผมก็คงจะไม่มีทางมีจิตใจเอนเอียงนี้กอยากจะไปสัมผัสคนคนนี้ได้เด็ดขาด

ผมควรเชื่อใจตัวเอง เชื่อในแบบที่ว่าผมจัดการมันได้ ถ้าไอ้บ้านี้มันเกิดเล่นอะไรพิเรนทร์ ผมก็ควรจะไปให้มันตกลงจากเตียง

แน่นอนว่าผมไม่ปล่อยให้ไอ้แอร์เพื่อเจ้าและลำพองใจไปเองได้นานนักหรอก

ผมหันไปหาแล้วเดินเข้าไปใกล้แอร์ที่ใส่เสื้อเซ็ทปลดกระดุมสองเม็ดบนก่อนจะใช้มือสอดแทรกเข้าไปลูบไล้ที่บริเวณแผ่นอกของมัน

"พี่ต่างหากที่จะเป็นคนอดใจไม่ไหว" มือของผมค่อยๆ แทรกเข้าไปที่บริเวณใต้เนื้อผ้าตรงแผ่นอกอีกฝ่าย ออกแกร่งของแอร์ถูกนิ้วผมสัมผัสอย่างเชื่องช้าและอ้อยอิ่ง ซึ่งนั่นมันทำให้ผมต้องยอมรับจากใจจริงๆ...ไอ้พี่แอร์คนนี่แม่งออกกำลังกายมาได้ยังไงดีมีประสิทธิภาพจริงๆ

กล้ามอกมันแม่งแน่น

ลมหายใจของผมค่อยๆ ชยับเข้าไปใกล้ๆ กับลำคอของอีกฝ่าย และค่อยๆ วาดมือตัวเองให้เลื่อนไปจนเกือบจะถึงยอดอกของแอร์ แล้วจากนั้นผมก็หยุดแอร์ที่เพิ่งจะสูดลมหายใจใกล้ๆ กับเส้นผมของผมถึงกับหยุดชะงักงัน

"ผมพูดถูกหรือเปล่า"

ผมพูดเสียงหวานทิ้งท้ายแล้วเดินเลี้ยวออกไปตรงระเบียงซึ่งกว้างขวางและมองเห็นทะเลอย่างชัดเจน ลับหลังไอ้แอร์ผมทำหน้าอวยกจะอาเจียนแล้วก็กลอกตาขึ้นไปบนฟ้า

หนึ่งสัปดาห์ที่ต่อจากนี้ไป...แม้จะต้องเป็นช่วงเวลาอันรักแค้นสำหรับผมแน่ๆ
ผมจะทนไหวมั๊ย ผมจะยอมแพ้อั้แอร์ก่อนหรือเปล่า

ผมไม่รู้อะไรเลย

"ออช" แอริโผล่หน้ามาจากห้องนอน

"หืม?"

"ของพี่ได้"

หะ...เหี้ยอะไรนะ!

"มาช่วยพี่ที"

"บะ...บ่า! ช่วยอะไรวะ!" แล้วทำไมผมต้องรู้สึกวูบวาบไปทั่วทั้งตัวด้วย

"มาช่วยพี่เร็ว" แอริยืนตัวเอียงเกือบหกสิบองศา พยายามปิดซ่อนความจริง
ที่อยู่กลางลำตัวโดยใช้ผ้ามาฉาบ "ได้จริงๆ นะเนี่ย"

"อะไรก็ไม่วู้" ผมเดินหนีแอริทันที ซึ่งก็คือเดินไปให้ใกล้สระว่ายน้ำ
ส่วนตัวและอยู่ให้ห่างจากประตูห้องนอนที่สุดนั่นแหละ

"ไม่ช่วยพี่จริงๆ เหรอ"

"อย่ามายุ่งกับออช!" อย่ามายุ่งกับกูนะไว้ยยย

และแล้วแอริก็ยอมหายตัวกลับเข้าไปในห้อง หัวของผมเกิดความคิด
ตึกันจนรวนไปหมดระหว่างเรื่องที่ว่าแอริมันโหดจริงหรือว่ามันกำลังโกหกผม
ซึ่งพอยิ่งคิดผมก็ยิ่งรู้สึกว่าตัวเองทำตัวไม่ถูก สัมผัสที่ปลายนิ้วของผมยังคง
เด่นชัด คนที่ออกกำลังกายมาหนักขนาดนั้นทำไมถึงตื่นตัวได้ง่าย เอ๊ะ หรือว่า
มันไม่เกี่ยวอะไรกันเลยกันแน่

ให้ตายเถอะ คำพูดของแอริเหมือนทิ้งระเบิดใส่หัวผม จากนั้นก็กระโดดหนี
จากผมไปด้วยท่าเดินที่ให้อารมณ์เหมือนกับสโนไวท์ที่กระโดดโลดเต้นอย่าง
แฮปปี้มีความสุข

ผมต้องมาทนรู้สึกหน้าร้อนๆ และทุกข์ทรมานเพราะกำลังจินตนาการ
ภาพของแอริอยู่ในหัว

มันจะเป็นอะไรก็ไม่เอาาบอกผมเลย!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3vojukF>